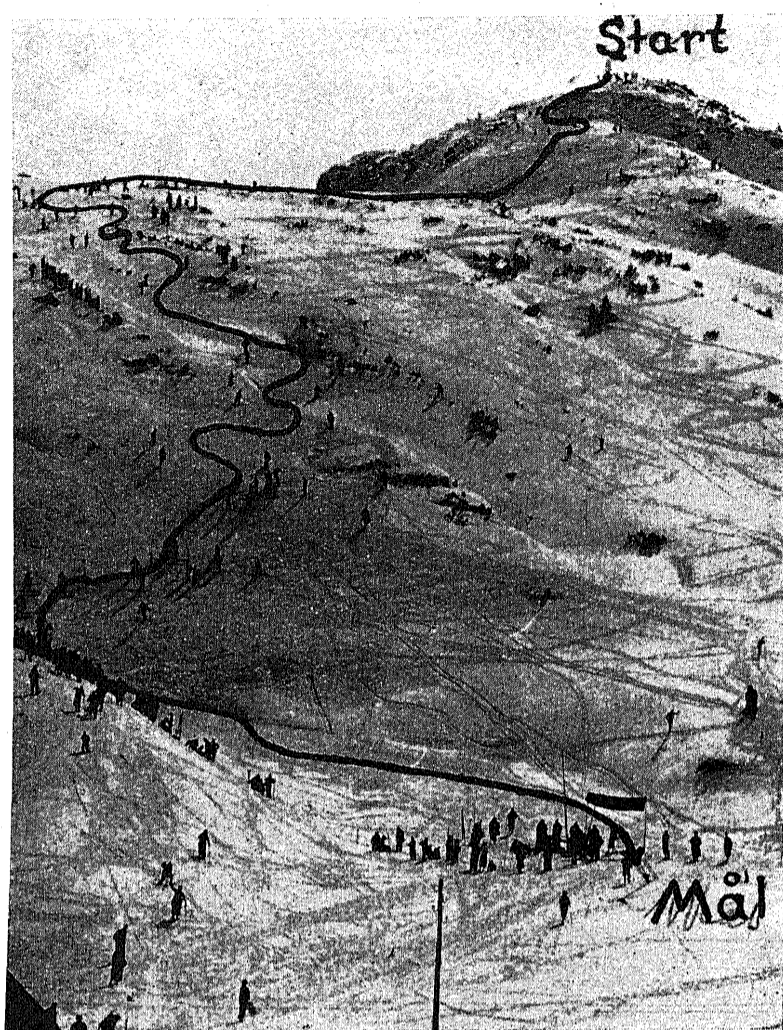

Vi måste arbeta för slalom!

1934 års slalombana vid Kandahartävlingen. Längd 800 m. Höjdskillnad 200 m. — De tävlande gå just banan upp från mål till start för att studera densamma.

Det finns inget prov, som ger ett bättre utslag på en skidlöparens tekniska färdighet, än åkningen i en modern slalombana. Knappast bjuder heller någon annan form av utförslöping på större tillfredsställelse och högre grad av åknjutning för utövaren. Ord kunna ej beskriva den glädje man känner efter att ha passerat portarna felfritt och gjort sin slalom på god tid. Och även åskådaren rycks med inför det vackra, som åkaren skänker, då han lätt och elegant svävar utför banan. Slalomåkningen är en briljant publiksport, som är lätt att förstå och bekväm att åskåda, då man ju som regel har full översikt över hela åksträckan.

Dock ställer en modern slalom stora fordringar på åkarens teknik, och den övning man måste underkasta sig, innan man kan taga sig an uppgiften att genomåka en slalom felfritt, måste vara grundlig och ihärdig.

En svensk genomsnittslöpare, som placerar ut några flaggor i en backe och så småningom krånglar sig igenom flaggpåren, bedriver träningen felaktigt. Man får snällt vänta med de lockande portarna tills man i övningsbacken behärskar den *svängteknik*, som fordras för en riktig åkning. Denna teknik har jag funnit elegantast och effektivast utvecklad i Arlberg, och den färdighet och överlägsna flotthet, som åkarna där nere visa i en slalom, är helt fenomenal. (Österrikaren Seelos, som under F. I. S.-tävlingarna i S:t Moritz åkte slalombanan utom tävlan på dagens bästa tid, gjorde en prestation, som i fråga om elegans var häpnadsväckande.)

Det råder inget tvivel om att vi i Sverige skulle kunna få fram slalomåkare av fullt internationell klass. En slalombana behöver nämligen ej vara

mer än omkr. 600 m. lång med en höjdskillnad på omkr. 200 m., och sådana backar ha vi gott om i vårt land.

Vi måste göra allt för att driva upp intresset för denna förnämliga form av utförsåkning, som passar lika bra för damer som för herrar. Den fordrar inga "muskelfenomen" eller kolossala idrottshjärtan och -lungor, men i stället hög grad av tekniskt kunnande i utförsåkningens konst.

Jag tror, att vi bland våra backhoppare skulle kunna få fram goda tekniker för slalom, och bland alla tusen "turiståkare", som årligen ligga uppe i fjällen, skulle jag kunna utpeka en hel del med goda förutsättningar. Men svensk skidledning måste taga hand om ämnena, ordna utbildnings- och träningskurser under god ledning och sålunda hjälpa alla dessa, som vilja komma framåt i sitt skidkunnande, men som nu ej har någonstans att vända sig för att få den rätta undervisningen.

Sedan jag kom hem från Arlberg har jag både i Storlien och Riksgränsen kört rätt mycket slalom och oftast haft intresserade åskådare, vilkas nyfikenhet väckts inför de nya möjligheter till "skidnjutningar", som en slalom innebär. Alla vilja de lära, det vet jag med bestämdhet. Här finnes oändligt mycket att göra, och jag hoppas av hela mitt hjärta, att det ej måtte dröja alltför länge, innan svenska damer och herrar kunna bjuda de centraleuropeiska skidåkarna spetsen i en modern slalomtävling. Vi måste följa med här i Sverige, om vårt namn som skidlöparnation ej skall glömmas, ty våra längdlöparens tävlingsresultat kunna ändå aldrig någonsin skänka den rätta respekten där nere.

Riksgränsen i april.

Sigge Bergman.

G
gens
gång
tävli
ökat
slage
267.
KL
ordr
Björ
delta
härli
vudk
att r
kan
läng
kans
rang
de s
prom
De
att
arbe
sern
geno
och
rigt.
från
turli
funk
ligt.
syn
fing
tävli
star
häls
B
Sko
son,
perf
S
gen
yng
öve
och

löpt
E
te
—
la
ler
ljus
V
där
för
sias
höj
kär
son
We
ben
mä
sad
tid
seg
de
bät
"P
ger
bor
där
F